

Stanisław Pazda

Izbicko, woj. opolskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 195-196

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

cze tj. kuchnia i stajnia a także działobitnia w formie prostokątnej platformy ziemno-kamiennej. Jeżeli chodzi o zabytki ruchome z okresu nowożytnego, to wyeksplorowano kilkanaście tysięcy ułamków naczyń i kafla, okucia budowlane, łopatę, gwoździe, zawiasy, 9 monet.

Badania będą kontynuowane.

IWANICE
woj.krakowskie miejskie

patrz
neolit

IZBICKO
woj.opolskie

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadził dr Stanisław Pazda. Finansował WKZ w Opolu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe, ciałopalne - VII w.

Cmentarzysko położone jest na obszarze zalesionym. Badaniami objęto kurhan nr 8, położony przy południowo-zachodnim skraju największej grupy mogił. Należał on do mniejszych w obrębie cmentarzyska. Zespół kurhanu składał się z nasypu o kształcie podstawy nieco owalnym o średnicach około 6,5 x 7,8 m i największej wysokości około 1 m mierząc od stropu calca oraz trzech dołów przykurhanowych, z których pobrano ziemię na budowę kopca, o wymiarach w rzucie poziomym około 5 x 2-3 m /na poziomie stropu calca/ i głębokości 0,9 - 1,1 m. Nie tworzyły one ciąglego rowu wokół kurhanu. Spalone kości zalegały głównie w przypowierzchniowych warstwach dolnych partii stoków nasypu oraz w dużym nasileniu w wypełniskach dołów przykurhanowych, do których spłynęły prawdopodobnie na skutek procesów denudacyjnych z partii wierzchołkowej, na której były składane w momencie pogrzebu. Na południowym stoku kopca, na głębokości około 0,2 m od powierzchni, wystąpiły w kupisku skorupy z jednego naczynia wczesnośredniowiecznego, nieornamentowanego i bez śladów obtaczania na kole, które przypuszczalnie stoczyło się z partii szczytowej. Wśród silnie skorodowanych przedmiotów żelaznych stwierdzono fragment ostrogi. Kurhan ten można zaliczyć do typu mogił z pochówkiem napowierzchniowym, z reguły bezpopielnicowym, składanym na szczycie kopca. Ma on prawdopodobnie charakter wieloosobniczy.

Cmentarzysko kurhanowe założone zostało na pozostałościach osady kultury przeworskiej z IV-V w. ze śladami hutnictwa. Z osadą tą była związana studnia z kamienną cembrowiną odkryta obok kopca. Wzniesienie badań wiąże się z zamysłem Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków

stworzenia na tym stanowisku rezerwatu archeologicznego.

Materiały z badań po opracowaniu zostaną złożone w Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Badania będą kontynuowane.

IZDEBNO, gm. Rogowo
woj. bydgoskie
Stanowisko 5

patrz
okres halszacki

JANOWEK LISOWO, gm. Drohiczyn
woj. białostockie
Stanowisko I

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Krystyna Chilmon. Finansowała WKZ w Białymstoku. Drugi sezon badań. Cmentarzisko kurhanowe z wczesnego średniowiecza /X-XI w./

Badaniami objęto kurhan 2 położony na polu Stanisława Pietrasiu-
ka, w bezpośrednim sąsiedztwie drogi polnej łączącej Sieniewicze z
piaszczystym traktem Drohiczyn-Lisowo.

Nasyp kurhanu porośnięty był gęstą tarniną i pojedynczymi drzewa-
mi. Mogiła miała kształt kopulasty o kolistej podstawie średnicy 12 m,
przy wysokości 0,8 m. Pierwotna średnica wynosiła około 6,5 m, a
jego zachowana wysokość 0,9 m. Nasyp kurhanu usypany z sypkiego
piasku zawierał bardzo drobne kamienie na wysokości pierwotnej próchni-
nicy i tuż nad nią zalegające bardziej zwarcie tylko na jego północno-
wschodnim obrzeżu.

W nasypie, na jego stokach znaleziono kilkanaście niecharaktery-
stycznych fragmentów ceramiki z naczyń ręcznie lepionych i słabo obta-
czanych. Powierzchnia zewnętrzna najczęściej barwy brunatnej, nie-
kiedy szarobrunatnej, źle wygładzana, szorstka, wewnętrzna najczęś-
ciej szara. Glinę schudzano domieszką średnioziarnistego tłuczni-
a i piaskiem. Na północnym skraju kurhanu, pod korzeniami drzewa znale-
ziono kilkanaście ułamków palonych kości.

Występująca w kurhanie ceramika pozwala datować badany obiekt
na X-XI wiek.

Materiały złożono w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.